

Rim med och utan reson :
Väsentligen föranledda av ett
25-årigt lyckligt äk...

Noreen, Adolf,

81 C b Br.

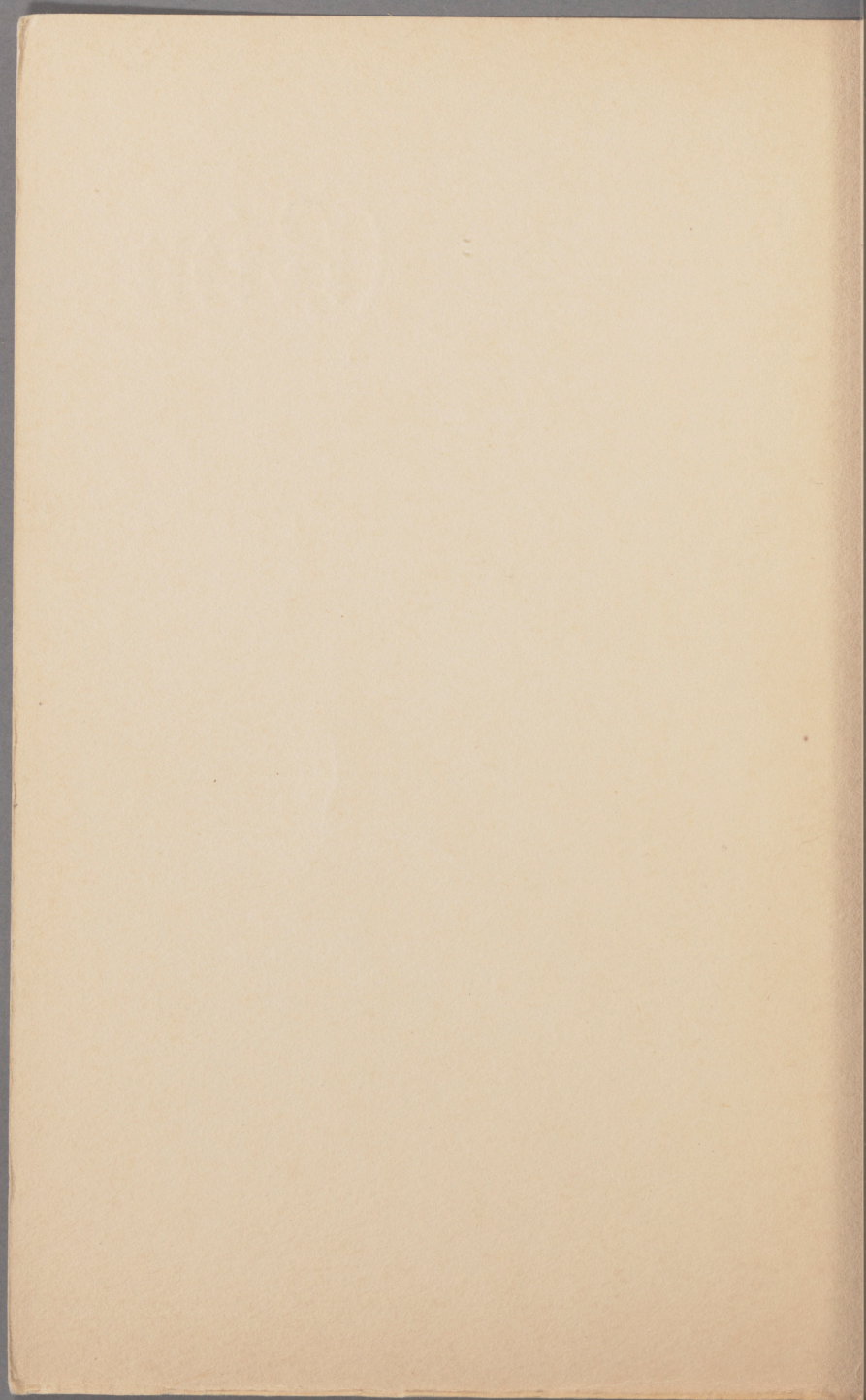
NOREEN, ADOLF

Vitt. So.

Ensk.

(Pr)

Rim

RIM

MED OCH UTAN RESON

VÄSENTLIGEN FÖRANLEDDA AV ETT
25-ÅRIGT LYCKLIGT ÄKTENSKAP
OCH NU UTGIVNA

AV

SILVERBRUDGUMMEN

Tryckt i 50 ex.

51

UPPSALA 1911
K. W. Appelbergs Boktryckeri

Till min silverbrud

den 23 juni 1911.

Skall du älska mig, när dagen lider
och dess sol har blivit kall och matt,
när den dunkla skuggan framåt skrider
och bebådar, att nu stundar natt;
när min fot blir trött och mina händer
sjunka maktlöst, ögat mist sin glöd
och sig endast emot himlen vänder,
bedjande om ände på min nöd?

Skall du älska mig, när vad jag ville
jag ej styrka att fullborda haft;
när det syns, att hjärta, men ej snille,
har jag haft och värme mer än kraft;
när jag ratas som en rostig klinga,
nu för slö, en gång kanske för vass;
när de nye "mogne" akta ringa,
att jag satt med heder i *min* klass?

Skall du älska mig, när jag har funnit
vilan, som mig detta liv ej gav;
när det mål, jag med min flit har vunnit
är en torva jord, en enkel grav?
Vill du våra barn och barnbarn lära
vad jag var och hur jag redligt stred?
Vill du mig i trofast minne bära,
tills du vid min sida lägges ned?

(Fritt efter Ploug).

**Till Maria Hising vid Olofs
begravning.**

“Vi måste så bittert jag lida?
Den son, som jag födde med smärta,
som blomstrade upp vid min sida,
som gladde alltmera mitt hjärta

och skulle min ålderdom stöda,
vi rycktes han bort i sin fägring?
Han kom och han gick som en hägring.
Nu måste ju tårarna flöda.“

Så klagar Maria och gråter,
som fordom i Heliga skriften,
och trösta sig icke hon låter,
ty sonen skall sänkas i griften.

Då talar den gamle psalmisten,
som kände all jordlivets smärta,
de ord som hugsvala en kristen;
Maria, dem göm i ditt hjärta:

“Nu tystne de klagande ljuden,
och stille sig tårarnas flöden.
Till liv och odödlighet bjuden
är Olof av Gud genom döden.

Du jord, slut den älskade sonen,
slut Olof i moderligt sköte,
hans lemmar, de dyrbara lånen,
förvara till givarens möte!

Omhägna med nattliga friden
den trötte, o grav, i din gömma!
När natten en gång är förliden,
skall Herren sin avbild ej glömma.“

På uppståndelsedagens afton 1911.

**Vid Carl och Maria Hisings
silverbröllop**

den 31 dec. 1908.

När Carl som rallare gick där och staka'
och inte hade barn och inte hade maka,
så mädde han inte riktigt bra.

Han därför beslöt att fara och fria.

Till vem? Till självaste jungfru Maria,
och — tänk er — hon svarade ja.

Vår Maja gick ännu ogift på Backen,
ty åt vanliga friare hon knyckte på nacken,
och väntade på någon prins
eller kung eller kejsare, om det så vore.
Och kejsare blev det. Det blev Carl den store,
fast *då* var han bara en stins.

När Maja fått ringarna två på sitt finger,
sin Carl hon skaffade två Carolinger,
som hedra sin mor och sin far
och säkert bära var sin lilla trissa,
när tráfikchefen och hans chefissa
hunnit bli ett guldröllopspar.

Nu alla era gäster i tack sig förena.
Stäm upp allesamman och sträckom på bena
att visa vår prydliga skrud.
Och hoppoms, att en gång vi komma tillsamman
och fira guldröllop i fröjd och i gamman
med Carl och hans älskade brud.

Till Anna Dorotea Rosell

den 25 mars 1907.

Den lilla Doris fyller år;
det fyller oss med mycken gamman.
Tänk, ännu har hon kvar sitt hår
och tänder, om ej allesamman.
En dans hon än kan tråda lätt,
ifall hon får åt barnbarn skänka'n.
Och därför kallas hon med rätt
den sköna, goda, "glada änkan".

Sitt Backen skötte hon med glans
en gång i tiden med sin Erland.
Bland allt vad härligt, som där fanns
hon var och blev den skönsta pärlan.
Småpärlor fick hon av sin man;
sen tröt ej mågar, kan ni tänka,
som gjorde allt vad göras kan
att trösta Doris, bliven änka.

De skänkte barnbarn, vilken fröjd!
Sonhustrur gjorde ock sitt bästa.
Och då blev Doris åter nöjd
och reste kring blott för att festa.
Så gör hon än i denna dag.
Och nu vi uti glasen skänka
och jubla uti festligt lag:
Hell dig, du gamla glada änka!

Till Ärland

med hans fars porträtt.

Du lämnat hemmet för att vandra
i världen ut på egna ben.
Glöm dock ej själv, och visa andra,
att du är född en sann Noreen.
Och är du än ej "upp i dagen"
din faders avbild, dock en släng
du har av de noreenska dragen,
som här du skådar. Därför häng
det konterfej, jag här beramat,
på väggen ovanför din säng,
och, när du vaknar, ligg och bläng
på gubben, som ser ut så sträng,
och mumla sakta: "puer amat".

1906.

Till Erik

med en fol.

Spela, spela, gossen min
under Lundgrens ledning!
Gjut de milda toner in
i kristen som i hedning!
Knäpp och spela, gör din vits,
snart du spelar och gör "pizz"
utan förberedning.

1906.

Till mor

med en bordduk.

Må denna duk likt sagans ständigt fyllas
med kräsligheter — nej, med dagligt bröd,
och må din levnads vävnad ljuvt förgyllas
av sol, som sjunker, men med stilla glöd.
Och må som bårder kring dess kant sig sluta
de inslag, barn och barnbarn gjort däri,
ty utan mittelfältets fasta ruta,
vad vore fransarna, vad vore vi!

Till Gustaf och Signe Rosell

med ett par saltkar.

Upp saltare och harpa
(vill säga Gustaf och hans fru),
tag fram de kryddor skarpa,
till julmat de behövas ju.
Men om ert salt sin sälta mist,
det är en oförlåtlig brist.
Varmed skall då man salta?
Lär er ert salt förvalta!
Förvara det i våra kar,
som äro två — det gör ett par.

Vid Fiskbäckskil.

Kafferepsverser.

Mel.: "Har Ni inte sett den lille Cohn?"

Vid Fiskbäckskil är mycket bra;
här är det trevligt — här är ja'
och Isbergs, Lambergs, Kjellbergs, Tullbergs, Krooks
med flera, som stå väl till boks.
Här finns det professorers mängd
och en jurist — i benen slängd.
Här finns det stora, här finns små,
och finns det inte — kan man få.
Här är varje haute-volée-familj,
här är Kungl. Maj:ts flottilj,
här är — ingen pensel
mäktar måla Gentzel,
när han lång och skranglig dansar bondkadrilj.

En vacker dag vid Vägeröd
man tar sin kaffekopp (med bröd),
och sen man svänger sina ben
vid solens — eller månens — sken.

Man seglar hela havet runt,
man går omkring och pratar strunt.
Här bjudes fristad för en vis,
och här är ungars paradis.
Här man spelar tennis halva dan;
regnar det, man gör varandra jan.
Här man stärker kroppen,
vilar huvudknoppen.
Här är, kort sagt, landet, här är inte stan.

Och nästa sommar som en pil
jag kilar av till Fiskbäckskil
och lägger mig i grundlig blöt
uti Atlantens djupa sköt.
Men då så vill jag se vår Witt,
jag vill se Gentzel i vår mitt,
och utav släkten Belfragé
jag minst ett dussin önskar se.
Då, så sant som det ej lyckas kan
göra Witt till Svart, så träffas man
här i badet åter,
ropar: "Je suis vôtre",
fröjdas innerligen åt att se varann.

1903.

Till Elsa Persson-Unger.

Tack för sist, min kära Elsa!
Hoppas att du är vid hälsa;
uppå oss går ingen nöd.
Tack för allt vad Köla bjöd!
Tack för bär och tack för bad,
tack för varje promenad,
tack för skogen och för fjället,
för förtäringen på stället
(: soppa, kött och efterrätt!),
tack för lagning, tack för tvätt,
tack för grogg och tack för saft,
tack för — ja, jag minns'et knafft —
tack för holmedalska osten!
Hälsa morsan, hälsa prosten,
hälsa Göran, hälsa Pass,
och så hälsningar ett lass
till envar som nämnes "fröken"!
Hälsa folket, hälsa öken!
Hälsa dem varenda en
ifrån *gossarna Noreen.*

Skulerud 15 juli 1901.

Till min son Ärland, målaren.

Vårt liv, det är ett tavelgalleri;
artisterna, som gjort det, det är vi.
Din karaktär är liksom en palett
— där gäller blanda sina färger rätt —
och duken dina levnadsödens tal;
gör dem till konstverk — helst original!
Och måla, om du kan, med olja, saftigt,
men gärna ock alfresco, friskt och kraftigt!
Uti affärer undvik strängt pastellen,
i dina nöjen håll på akvarellen!
Må allting, som du möter här i livet,
du skåda i det rätta perspektivet!
Må dina tavlor aldrig sakna ram;
det ger begränsning, håller duken stram.
Ställ dem i ljuset! Skåde dem envar!
Nog glädes någon — säkert mor och far.

1901.

Till mormor på hennes födelsedag

från Årland och Erik.

Den klara sol går åter upp
till glädje för de ungas trupp.
Nu slaktas kalven gödder — allt väl —
ty nu är mormor födder — ni förstår mig väl.

Hon föddes i en lycklig stund
(det var i mars adertonhund-
ratrettifyra) — naken — allt väl —
den lilla, lilla kraken — ni förstår mig väl.

Sen blev hon större och fick klä'r,
blev ännu större — och blev kär
i morfar med det samma — allt väl —
och sen så blev hon mamma — ni förstår mig väl.

Två flickor fick hon ganska fort.
De gjorde såsom mamma gjort,
de gifte sig med första — allt väl —
Det börja' med den största — ni förstår mig väl.

En rallare hon valde sej,
och rallarn han sa inte nej.
En bokmal tog den andra — allt väl —
Det vilja *vi* ej klandra — ni förstår mig väl.

Nu gick det åter med en fart,
så mamman hon blev mormor snart
åt pojkar små, men många — allt väl —
Med tiden bli vi långa — ni förstår mig väl.

Och mormor farmorsmor skall bli
— den saken garantera vi —
och hela rövarbandet — allt väl —
om sommarn bo på landet — ni förstår mig väl.

Hon därför leve många år
med skrynkelig kind och vita hår!
Med nitti år på nacken — allt väl —
du blomstre än på Backen — gamla kära själ!

1900.

Till Emilia

med Schuberts "Schwanengesang".

Din svanesång blev icke av;
tag Schuberts här i stället —
med tack för allt vad Herren gav
till fröjd i trevna tället.
Den givs åt Inges mamma,
den kära, densamma
som i forna dar,
av en lycklig far.

1897.

Geografiska dårdikter.

Det var en drottning i Polen,
som var så stygg mot gemålen.
Han led sådan nöd,
att när de åt bröd,
så fick han nöja sig med hålen.

*

Det var en knodd i Patagonien
som köpte sig en flöjt, men det var ingen ton i'en.
Han tänkt bli virtuos,
men det hoppet flög sin kos.
Då sa han: "Jag får väl gå tillbaka till bo'n igen".

*

Det var en herre i Lule,
som gjorde kontrakt med den fule.
Men så snart det blev känt,
så blev han agent
för livförsäkringsaktiebolaget Thule.

*

Det var en flicka i Kina,
som hette Yum-Yum den fina.
Men så blev hon kär
i en svensk missionär,
och han döpte om 'na till Stina.

*

Det var en flicka i Rio,
som hade friare tio.
Den första, hon gav korgen,
han dränkte sig i sorgen,
och sen så var de bara nio.

Till Emilia

med "Tre gammalböhmiska julvisor".

Jag fick dig alltså andra gången;
din vinge var ej utväxt än.
Och därför ljude åter sången,
den Mia sjunger för sin vän,
som "är i skogen födder
bland berg" och bölja sval,
men blev av kärlek nödder
att gifta sig på Dal.

Hav tack för redan flydda tio,
och tack för nästa tio år!
Och tack för varje spelad trio!
Tack för ditt skratt som för din tår!
Och tack för mat m. m.
och varje öm karess!
Jag hoppas de bli flera,
nu då du fått "hardiesse".

1896.

Till syster Erika
med ett klänningstyg.

Det finns många slag av *tyg*:
otyg, fartyg och så *intyg*.
Bli nu bara inte blyg,
om jag nämner *sattyg, lintyg*.
Intet sånt du här får se,
det *betyget* kan jag ge,
bara simpelt *vardagstyg*,
som du bära må i smyg.

1895.

Till Emilia

med "Idun".

I denna tidning lär du finna
i bild och ord var utmärkt kvinna:
var skön och god och ljuvlig mö,
som ä' vid liv och som ä' dö';
var maka, som ä' mannen trogen,
och den som lät'en dra åt skogen,
m. m. sånt. Pass opp! Jag spår'et,
du kommer in här under året.

1895.

Till Emilia
med "Ord och Bild".

Det *ord*, som penna här har skrivit,
den *bild*, som ritstift skapat har,
är intet mot det ord *du* givit,
den bild *jag* skådar alla dar.

1895.

Till syster Erika

med en pirat av tågor.

Piraten var i forna tider
en riktigt rysansvärd figur.
Den som här sänds är mera blider,
i mycket utav din natur,
han flärdlös är, men utan fråga
han är som du av bästa tåga.

1894.

Till mor

med ett armband.

Adolfs gåva är ej stor,
men den gives åt en mor.
Kärligt öga mycket ser
i det lilla kärlek ger.

1894.

Vid jubelfesten i Uppsala 1893.

(På ett brevkort till Carl Hising.)

Nu till Markaryds trafik-
chef må sändas jubelskrik
från vad staden i sitt sköte
hyser bäst vid detta möte:
Anton, Hulda, Gerda, Emma,
som studenter satt i klämma,
Adolf, Ärland, Erik, Milla
och till sist din Maja lilla.

**I familjen Söderströms minnesbok
på Negelstena.**

Man bett att några tankar få
utur en bokmals fatabur,
men malens tankar äro små;
det är så hans natur.
Och allra minst de tankar klena
sig visa hågade att taga fart
i denna stund på Negelstena,
och skälet det är klart:
när hjärtat vinner nya goda vänner,
man tänker icke då — man *känner*.

1891.

I Emma Rosells minnesbok.

Att skriva poesi är icke allom givet,
de flesta av oss gå prosaiskt genom livet;
så även jag.

Men en prosaisk natur kan råka svårt i klämma,
om han exempelvis blir prässad utav Emma
till harposlag.

Tag därför denna vers, som krystats fram med smärta
av en som ej är skald i ord — kanske i hjärta.

1890.

**Till Signe Söderström på hennes
födelsedag**

från den tvååriga Årland.

Som det blivit mig bekant,
att min lilla snälla tant
är i dag att gratulera,
för att hon har ännu flera
år att räkna nu än förr,
kommer jag till hennes dörr
tidigt uti morgonstunden,
har dock icke guld i munden,
kommer endast på visit
med min far och mor till svit.
Men den lille snaskepelle*
skickar grisen i sitt ställe,
och han hoppas, att han får
ursäkt för att han i år
ej kan offra stora summor
på presenter åt sin gummor.

* bror Erik.

Sist så ville Ärland önska,
att tant Signe jämt må grönska,
ständigt lika kry och glad,
länge dröja i vår stad.
Aldrig under sorger digne
Ärlands och bror Eriks Signe!

1890.

Schücks lycka.

Hur lycklig är ej Henrik Schück, alltsedan genom ödets nyck han väl blev gift. Det var en lyck-a stor att få i famnen tryck-a sådan maka, som ej hyck-lar kärlek för sin man, men tyck-er alldeles förtvivlat myck-et om vår vän. Sen dess sex styck-en flickor har han fått, som smyck-a hemmet, och som redan tryck-a böcker, som ha stadgat ryk-te som exempelvis en Yck-enbergs, ja varför icke Fryk-sdalsmålets ljudlära. Men lyck-an log ej emot honom flyk-tigt, utan för hans minsta knyck dröp Ljunggren av förutan stryk-nin eller dynamit och lyk-tade sitt lopp, men gossen Schück

han fick en lön, som utan gyckel ståtlig kallas kan. Nu kyckling har han råd att äta, svyck-a får han göra, huru mycket honom lyster, tills av dryck och mat ej mera i hans byk-sor rymmas kan. Men om han nyk-ter är, när Nyblom går på kryck-or, får han kanske en gång flyk-ta hit från Lund och till det myck-na, som här vunnit har hans tyck-e. Då skall åter hållas svyck, och även då för vännen Schüick.

1890.

Till svärmor
med svärfars porträtt.

Svårt det var att honom mista,
god och redlig, öm och blid,
men han gick till Herrans frid
älskvärd, älskad till det sista.
Endast minnen stå tillbaka,
minnen av hans anletsdrag,
minnen av hans hjärtelag,
rikast gömda hos hans maka.
Utan bilder nog *hon* minnes
Erland, sådan som han var;
nog *hon* minnes barnens far.
Men för andra glädje vinnes
av att se en man som få;
icke skön, nej mer än så,
det vet hon, som nu fått lida,
det vet hon, som blev hans lön,
hon som vandrat vid hans sida,
ty hon vet, att "glädje sprida
bättre är än vara skön".

1890.

Till Emilia

med "Tre män i en båt".

Den som tagit hin i båten
får ock honom ro i land.
Tänk på detta du ibland,
när du ej är fullt belåten
med din gubbe. Och besinna,
att tre män uti en båt
hade svårt att följas åt,
ty de saknade — en kvinna.
Men — det kan jag dig bedyra —
vi få lätt, ty vi ä' fyra.

¹¹/₁₂ 1890.

Till far och mor

med ett dussin nysilverskedar.

När höst och vinter komma kalla,
och ålderns krämpor börja nalkas,
och livets träd ser löven falla,
och gracerna ej längre skalkas:
då värmen edra skrumpna leder
vid julens brasa — det gör gott —
och glädjens, att I dock med heder
så mångt livets prov bestått.
Och hämtan kraft för trötta sinnen
av mat och dryck och ljusa minnen,
men, när I äten,
ej förgäten
ett råd, vi alla glömt ibland:
"Tag alltid skeden uti vackra hand".

1890.

Till syster Erika

med en skinnkrage.

När Bore enligt sin natur,
som är att vara en filur,
dig gör sin kur
— men hur? —
med storm och regn, med ur och skur,
du gjorde lätt en slät figur
och bleve både våt och sur
och fröse ända in i linnet,
om ej — o tur! —
du kunde — hålla dig i skinnet.

1890.

Till syster Emilia

med en frukostduk från hennes svägerska.

Bästa julklapp är ett vänligt ord:
När du sitter vid ditt eget bord
och åt . . fyller kaffekoppen,
gör det gott i både själ och kroppen,
om du alltid har din bricka full;
ej — förstås — med några rariteter,
"dagligt bröd" är nog av läckerheter.
Blir det så, då är det dukens skull,
ty till handen, som har honom sömmat
hör ett hjärta, som för dig har ömmat.

1890.

Till broder Arvid

med band VI av Svenska ättartal.

Tag detta lilla band
nu genäst i din hand,
och läs till morgonväkten
med kinden uti brand,
att den noreenska "släkten
är värst" uti vårt land
i storlek; att ibland
den haft den sanna fläkten,
men att den ock ibland
har kommit uppå kneken
och givit sig ur leken
till Ryss-, Tysk- och Finlånd.

1890.

**Nyårshälsning till Signe
Söderström.**

Skalden sagt: "En fågel uti näven
bättre är än tio uti skog".

Så, min kära Signe, tänka även
de, från vilka nyss du avsked tog.
Och vi hoppas, att år nittiett
du ej glömmet vad dig nitti gett.

Vad har nitti givit? Du det känner,
och vi båda känna det också.

Det har givit Signe tvänne vänner
(mer än två per år bör ingen få).

Tvänne vänner, älskliga — va' tycks —
pigga, trevliga — näst efter Schücks.

Att av dessa gåvor något lite'
må bli kvar än uti ålderns dar,
giv oss Signe, av den "aqua vitæ"
varav *du* mer än de flesta har.

Gör för oss som hittills livet glatt
med ditt ystra skämt, ditt friska skratt.

Nu vi hoppas att på nya året
kaffekokaren ej sinar ut,
och vi hoppas — ja du nog förstår'et —
att pralinerna ej taga slut.
Och vi hoppas komma överens
och att du skall trivas hos

Noreens.

1890.

Till Emilia

med en julgris av marsipan.

Se här din avbild, men så söt som den,
det blir du ändå aldrig, kära vän,
ty konstnärn har som vanligt överdrivit;
dock, det *väsentliga* han återgivit.

Till Emilia

med Aftonbladet.

För att få veta små skandaler,
som gör en mänska riktigt glad,
förslå ej vanliga kanaler,
jag menar skvaller uppå baler
och kaffesustrars långa rad.
Tag här till hjälp ett Aftonblad.

Till Maria Hising

med en servettring.

Min bästa Maja, hör och lär:
när lyckligt måltiden är sluten,
stick in servetten i den här
sen först du torkat dig om truten.

Till Anton Rosell

med en rakstrigel.

Gno, käre Anton! Med förskjuten rigel
gno när du ligger vid akademien!
Och när om hakan du vill bliva fin,
gno, käre Anton — *gno*, men på min strigel.

Till svärfar

med ett tändsticksplån.

Att jag är skrovlig skadar föga:
att skapas sådan blev min lott.
För mig liksom för pojkar tröga
det heter: stryk! Det gör så gott.

Till far och mor
med ett par spjällsnören.

Ingenjören och hans fruga
ska i dessa snören dra,
när de i sin lilla stuga
lagom värme vilja ha.
Glömmen ej — förutan skämt —
konsten är att draga jämt.

Till Emilia

med Fidelio.

Med dina toner rena, klara
du spelat in dig i mitt sinne;
förbliv nu för beständigt där!
Men vill du där i frid få vara,
driv ut med toner vad därinne
av syndigt och av orent är!

1886.

Till Emilia

med ett album.

Vad kärt du får,
vad kärt du har
i livets vår,
i ålderns dar,
bevara i ett trofast minne
och — uti bild — på dessa blad!
Helt visst du ofta skall bli glad
att kunna friska upp ditt minne
av någon, du måst skiljas från,
som du blott ägde som ett lån.

1886.

Tvånne folkvisor från Litauen,
översatta från originalspråket och i dess versmått.

1.

Sol, du kära, du Guds dotter,
säg, var har du dröjt så länge?
Var har du så länge vistats
sen du skildes ifrån oss?

“Bortom haven, bakom bergen
har jag lyst på faderlösa,
har jag värmt små herdegossar“.

Sol, du kära, du Guds dotter,
säg, vem är det, som om morgon
tänder upp din eld? Vem är det,
som om afton breder bädden?

“Morgonstjärnan tänder elden,
aftonstjärnan breder bädden.
Stor min vänkrets är, men stora
äro också mina gåvor.”

2.

Flickan grät och fällde tårar,
och med bara fötter gick hon
för att söka upp sin broder.

Hon besteg det höga berget.
Trenne fiskare hon mötte,
trenne som vid havet bodde.

“Kära vänner ifrån havet,
kanske I vid havets stränder
råkat på min unge broder?”

“Unga flicka ifrån berget,
drunknad, uppå havets botten
ligger nu din unge broder,

och hans sköna anlet höljes
snart av sand, och vågen leker
fram och åter i hans lockar.“

“Käre vänner ifrån havet,
dragen honom upp ur djupet!
Hämta upp min unge broder!”

“Vad, du flicka ifrån berget,
ger du oss, om upp vi draga
unge brodern din ur havet?”

“Silkesgördel åt den ene,
guldring ger jag åt den andre.
Åt den tredje har jag intet,

men åt denne tredje vill jag,
åt den unge fiskarn vill jag
giva bort mitt eget hjärta.“

1879.

I Anna Bendixsons minnesbok

Mig Anna bett en vers att skriva.
Kan jag väl vägra denna bön?
Åt andra nej jag kunde giva,
ej henne som är god och skön.
Kritik! Du skonsamt må förfara,
om också versen bliver klen.
Säg, kunde den väl bättre vara,
när skaldens namn är

A. Noreen.

1878.

Till tärnorna

(vid Stina Hamans bröllop).

En gammal lovlig sed det är,
att, då ett par i brudstoln träder,
man samlar folk från alla väder.
Så är det även fallet här.
En gammal plägsed är också,
att tärnor och marskalkar nämnas,
åt vilka det bestyret lämnas
att se, att allt må rätt tillgå.
Men sedan har det blivit övligt,
att de marskalkar skriva härs
och tvärs åt sina tärnor vers,
och därför kanske är bedrövligt
att komma här med bara prosa
i meter — som man ej kan rosa.
Nog kan jag skriva härs och tvärs,
men frågan är, om det blir vers.

Från skämt till allvar! Hulda tärnor
Kanhända vänten I att få
av mig en sång så grann som två,
som liknar Er vid himlens stjärnor,
vid solens ljus, vid månens sken,
vid fågeln uppå liljegren. —
Men se! Så där att skriva ståtligt
det kan jag ej — och det är dumt —
men dock det vore oförlåtligt
att tro mitt hjärta vara stumt.
Det talar högt till Eder heder,
det talar dag, det talar natt,
och dock blir stämman icke matt
att tacka varmt och hjärtligt Eder
för vad Ni skänkt av stilla lycka.
Jag kan ej värdigt nog uttrycka
de känslor, som jag har för Er,
men jag kan Eder troget bära
uti ett hjärta, ungdomsvart
och friskt och aldrig, aldrig armt
så länge åren det beskära
att slå för Er och fyllas av
den glädje, Eder vänskap gav.

Till sist kanhända bör jag häva
ett missförstånd, som kanske har

insmugit sig hos litet var
av döttrarna till mutter Eva.
Nog är av de profeter sagt
till ungmön: "När dig skalkar locka,
du följ icke dem, min docka,
men vare ständigt på din vakt."
Dock undantogo de profeter
mar-skalkarna, och därför om
en marskalk säger: "Flickor! Kom!",
då ska Ni komma — som raketer.

Juni 1874.

